

La femme est une île

"VÉNUS VENUE AU MONDE"

PEDRO HERNÁNDEZ

INSTITUT D'ESTUDIS FOTOGRÀFICS DE CATALUNYA

La femme est une île

Fotografies de

PEDRO HERNÁNDEZ

Autoportrait: avec LEILA

La femme est une île

Quelle recontre ce fut, ce château en ruines, ce corps qui évolue en hauteur sous la voûte de ce ciel de Provence, lourd de menaces.

Une fois de plus, l'oeil de Pedro Hernandez a su recomposer un univers où le rêve rejoint la réalité par la grâce de l'image. Voilà que dans l'océan des nuages, le corps de Sandra se fait île: un corps tout neuf qui se love dans l'échancrure des pierres érodées par les vagues du temps. Le corps s'impose alors que l'environnement court de fragilités en fragilités, de dentelles en autres dentelles. Miracle de l'image, miracle de la permanence du corps qui se fait de plus en plus solide, la fragilité abandonne le cliché: c'est la femme qui est forte, elle qui, arbre de vie désirée, marche inexorablement vers cette vie qu'elle va offrir. Malgré les tempêtes qui s'annoncent et l'hostilité des cieux. Dans ce tourbillon de vie c'est la pierre qui se met à incarner la fragilité et les pas mal assurés ne sont pas ceux auxquels on pense. Pedro suggère à merveille que l'île taraudée par les éléments reste immuable, sereine, la tête toujours prête à se dresser, les reins à se cambrer pour imposer la vie qui passe. Et elle passe altière, ronde, haute, mouvante comme pour signifier que l'érotisme est une construction de l'homme si restrictive car ces images vont bien au delà. Il faut les regarder avec les yeux du voyeur de la vie, de cette vie qui s'insinue dans chaque frisson de peau, de vent, de nuages, de tempêtes océanes. Oui, décidément l'artiste a su transformer ce tourbillon déchaîné en fines dentelles, suggérant en fin de compte la vérité de la vie qui gîte dans la grâce sans provocation, la vérité des nuages qui passeront toujours avec violence au dessus des îles. Et tant mieux si, ici, l'île est une femme.

Jean Kéhayan

La femme est une île (La dona és una illa)

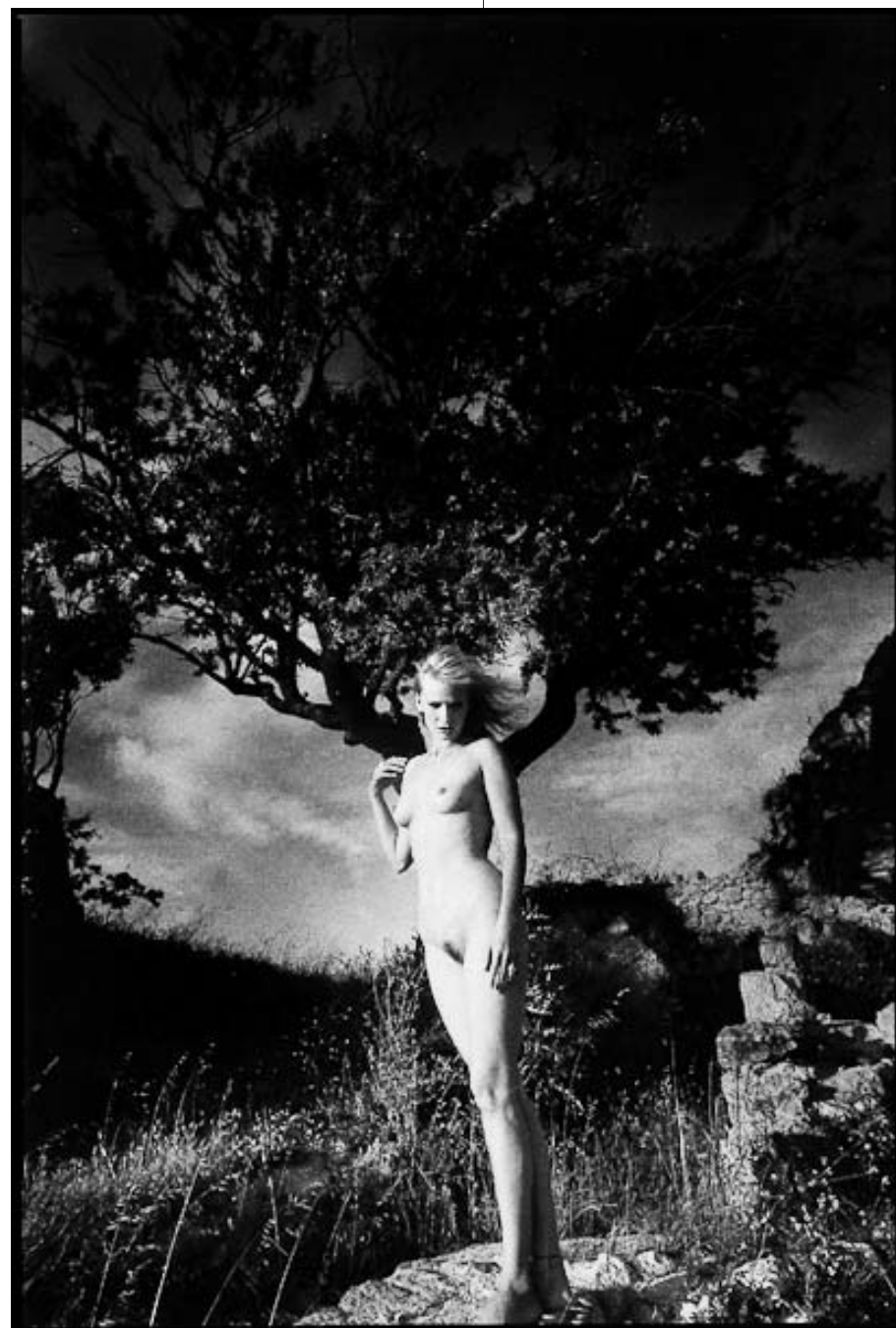
Quin descobriment, aquest castell en runes, aquest cos que evoluciona en alçada sota la volta d'aquest cel de Provença, carregat d'amenaçes.

Una vegada més, la mirada de Pedro Hernández ha sabut recompondre un univers on el somni es barreja amb la realitat per la gràcia de la imatge. Vet aquí que a l'oceà dels núvols, el cos de la Sandra s'ha fet illa: un cos nou que s'enreda amb l'escot de les pedres erosionades per les onades del temps. El cos s'imposa mentre que el medi ambient corre de fragilitats en fragilitats, d'encaixos en encaixos. Miracle de la imatge, miracle de la permanència del cos que es fa cada vegada més sòlid, la fragilitat abandona el tòpic: és la dona la que és forta, ella qui, arbre de vida desitjat, camina inexorablement cap a aquesta vida que ens oferirà. Malgrat les tempestes que s'anuncien i l'hostilitat dels cels. En aquest remolí de vida és la pedra la que encarna la fragilitat i els passos mal assegurats no són pas els que es pensa. Pedro suggereix la meravella de que l'illa, atacada pels elements resta immutable, serena, el cap sempre preparat per redreçar-se, els ronyons a arquejar-se per imposar la vida que passa. I ella passa altiva, decidida, alta, movedissa com per significar que l'eroticisme és una construcció de l'home molt restrictiva, doncs aquestes imatges van més enllà. S'han de mirar amb ulls d'observador de la vida, d'aquesta vida que s'insinua en cada calfred de la pell, de vent, de núvols, de tempestes oceàniques. Sí, decididament l'artista ha sabut transformar aquest remolí desencadenat en fines blondes, suggerint al cap i a la fi la veritat de la vida que s'alberga en la gràcia sense provocació, la veritat dels núvols que passaran sempre amb violència per damunt de les illes. I molt millor si, aquí, la illa és una dona.

Jean Kéhayan

"VĒNUS METTRA AU MONDE"

"L'ARBRE DE VIE"

"LUMIÈRE DE LA VIE"

"L'INVITATION DE SANDRA"

"LE MONDE SELON SANDRA"

"UN LEZARD AU SOLEIL"

" EN TOUTE SIMPLICITÉ "

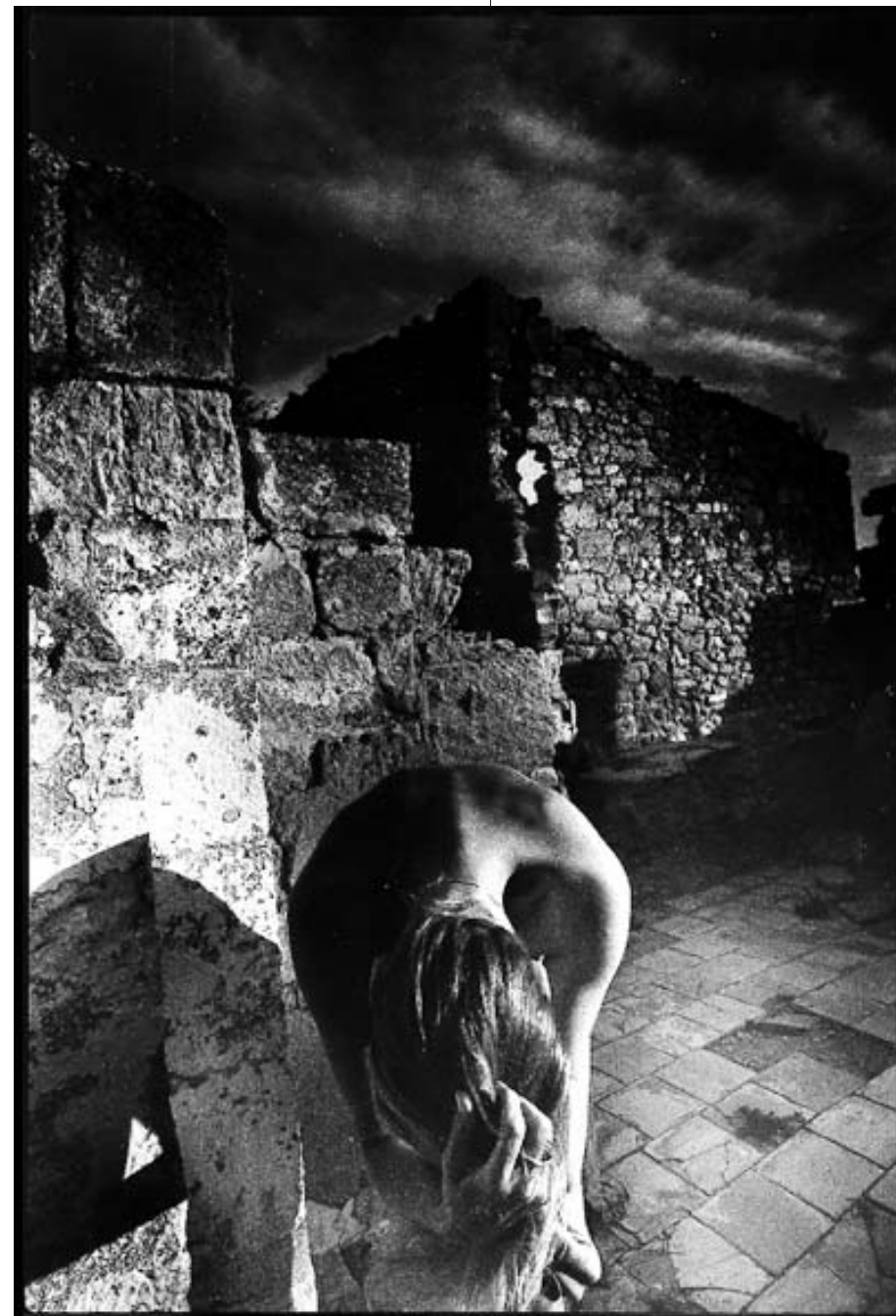
"DOS AU MUR"

"LE MUR DE L'EXALTATION"

"... ET LA TEMPÊTE S'APAISE"

"MERCİ ET CHAPEAU BAS"

"RESURRECTION"

La femme est une île (La mujer es una isla)

Qué descubrimiento, este castillo en ruinas, este cuerpo que evoluciona en altitud bajo la bóveda de este cielo de Provenza, cargado de amenazas.

Una vez más, la mirada de Pedro Hernández ha sabido recomponer un universo donde el sueño se mezcla con la realidad por gracia de la imagen. En el océano de las nubes, el cuerpo de Sandra se ha hecho isla: un cuerpo nuevo que se enrosca en el escote de las piedras erosionadas por las olas del tiempo. El cuerpo se impone mientras que el medio ambiente corre de fragilidades en fragilidades, de encajes en encajes. Milagro de la imagen, milagro de la permanencia del cuerpo que se hace cada vez más sólido, la fragilidad abandona el tópico: es la mujer la que es fuerte, ella quien, árbol de vida deseado, camina inexorablemente hacia esta vida que va a ofrecernos. A pesar de las tempestades que se anuncian y de la hostilidad de los cielos. En este torbellino de vida la piedra es la que encarna la fragilidad y los pasos mal asegurados no son los que se piensa. Pedro sugiere la maravilla de que la isla, atacada por los elementos permanece inmutable, serena, la cabeza siempre preparada para enderezarse, los riñones a arquearse para imponer la vida que pasa. Y ella pasa altiva, decidida, alta, movediza, como para significar que el erotismo es una construcción del hombre muy restrictiva, pues estas imágenes van mucho más allá. Se tienen que mirar con ojos de observador de la vida, de esta vida que se insinúa en cada estremecimiento de la piel, de viento, de nubes, de tempestades oceánicas. Sí, decididamente el artista ha sabido transformar este torbellino desencadenado en finas blondas, sugiriendo al fin y al cabo la verdad de la vida que se alberga en la gracia sin provocación, la verdad de las nubes que pasarán siempre con violencia por encima de las islas. Y mucho mejor si, aquí, la isla es una mujer.

Jean Kéhayán

PEDRO HERNÁNDEZ

Fotoperiodista, va néixer a València (Espanya).

Després d'estudiar pintura a Belles Arts de València, es va apassionar ràpidament per les tècniques de la fotografia. Al 1966, s'instal·la a Marsella, on viu des d'aleshores. Reporter al "Provençal", a la "Vie Mutualiste", a les edicions "Panorama", col·labora a varies revistes nacionals com "Elle", "Parents", "Le Jardin des Modes", "Pour la danse" i a la revista espanyola Interviú.

Realitza nombroses fotografies d'Art sobre el tema dels retrats, de la dansa, del teatre, etc. Les seves obres han estat presentades amb èxit en diverses exposicions.

Igualment fotògraf de plató per "France 3" i Canal Plus, ha animat, a Barcelona, regularment alguns estius els tallers sobre la presa de vista de "Nu en lumière ambiante".

Fotoperiodista, nació en Valencia (España).

Después de estudiar pintura en Bellas Artes de Valencia, se apasionó rápidamente por las técnicas de la fotografía. En 1966, se instala en Marsella, donde vive desde entonces. Reportero en el "Provençal", en la "Vie Mutualiste", en las ediciones "Panorama", colabora en varias revistas nacionales como "Elle", "Parents", "Le Jardin des Modes", "Pour la danse" y en la revista española Interviú.

Realiza numerosas fotografías de Arte sobre el tema de los retratos, de la danza, del teatro, etc. Sus obras han sido presentadas con éxito en diversas exposiciones.

Asimismo fotógrafo de plató per "France 3" y Canal Plus, ha animado, en Barcelona, regularmente algunos veranos los talleres sobre la toma de vista de "Nu en lumière ambiante".

PUBLICACIONS · PUBLICACIONES

1992 - "Marseille aux cent visages" Edicions de Perron text de Jean Max TIXIER.

1995 - "La Farandole des Santons" Edicions Aubanel text de Jean Max TIXIER.

1998 - "Aimer Marseille" Edicions Ouest France, text de Lionel Heinic.

EXPOSICIONS · EXPOSICIONES

1994 - Reportatge a Cuba per l'agència de viatges LVJ.

1994 - "Méditerranée de Rêves" a l'Espace Ecuveuil, Marseille.

1995 - "Méditerranée de Rêves" a l'Espace Ricard, Paris.

1996 - "Méditerranée en Fête" a la Foire Internationale de Marseille, fotografies en color 1,80m x 1,20m.

1997 - "Un comédien dans la ville" FNAC Marseille.

1998 - "Expressions photographiques" a l'Espace Expo Marseille.

1998 - "Méditerranée de Rêves" Club de la Presse, Montpellier. / Teatre Toursky, Marseille.

1999 - "Méditerranée de Rêves" a Air-France, Marseille.

2000 - En preparació, "Marseille sous Soleil Blanc".

Exposició amb la col·laboració de:

INSTITUT D'ESTUDIS FOTOGRÀFICS DE CATALUNYA

© Institut d'Estudis fotogràfics de Catalunya, AC

© Fotos: Pedro Hernández

Textes: Jean Kéhayan

Textes manuscrits: Pedro Hernández

Disseny: Pere Meca

Impremta: Gràfiques Pacífic, S.A.

Tiratge: 1.100 exemplars

Dipòsit Legal

Comte d'Urgell, 187 (Recinte Universitat Industrial) 08036 Barcelona Tel. 934 941 127 · Fax 933 212 394

<http://www.iefc.es> E-mail: info@iefc.es